

4. MAI

MAI 79

DISKUSJONSBLAD
FOR NORGES
KOMMUNISTISKE
STUDENTFORBUND

Leder: Teori og praksis

Dette oppsettet var å finne i et nummer av OPPBRUDD - avisa til NKS ved Universitetet i Oslo. Det er sikkert et velment innlegg i den valgkampen som foregår i Studentersamfunnet i Oslo mens dette skrives. Vi tar det opp fordi det etter vår mening gir uttrykk for en feilaktig hørdning vi tror har utbredelse noen steder. "Den politiske kampen er overordna framtidsvisjoner av ulike slag" heter det i Oppbrudd.

Feilen ved dette synet er at det stiller teorien opp mot praksis. Marxisme-leninismen, derimot, har alltid først og fremst betont kravet om enhet mellom teori og praksis. Vi er ikke "for praksis og mot teori" men for den linja Mao Tsetung står for:

"Stalin traff spikeren på hodet da han sa: 'Teorien blir hensiktsløs om den ikke knyttes sammen med den revolusjonære praksis', og han har også rett når han videre sier at 'praksisen blir blind hvis den ikke opplyses av den revolusjonære teori'". (Sitatboka s. 316-17, ny utg.)

Vi har helt riktig avvist "venstre"opportunistiske linjer som har villet bare teori og ingen praksis. Vi har slått fast at dette er ei linje for intellektualistiske pratmakere, og ikke for revolusjonære kommunister. Ei slik linje ville føre oss tilbake til en avsondret studieorganisasjon, og ville bety et svart tilbakesteg.

Men samtidig er det et faktum at studiene og den ideologiske kampen mange steder drives utilfredstillende. Det er vår tro at svake studier ofte er til hinder både i dagskampen og den ideologiske kampen - f.eks nettopp mot "venstre"opportunistene. Den marxist-leninistiske teorien hjelper oss å forstå lovmessighetene i den verden som omgir oss, og dermed til å forandre den.

Når vi oppfordrer forbundet til å styrke studiene, mener vi altså ikke "studier for studienes skyld". Vi går inn for studier knytta til praksis for å STYRKE DAGSKAMPEN og for å STYRKE DEN IDEOLOGISKE KAMPEN I SAMBAND MED DAGSKAMPEN.

SV i DNS: DNS et forum for "kritikk av det borgerlige samfunn".

RØD FRONT: Vårt syn er at den politiske kampen er overordna framtidsvisjoner av ulike slag. DNS skal være et aktivt redskap i forsvaret av de borgelig-demokratiske rettigheter, kamp mot statens oljepolitikk osv.

RØD FRONT

OPPBRUDD

ADRESSE: BOKS 115
BLINDERN, OSLO 3.

Ansvarlig red.: Ole P. Jupskås

I DNS

STØTT LÆRERSTUDENTENES KAMP!

I løpet av denne våren har det vokst fram en kraftig og omfattende bevegelse på landets lærerskoler - mot statens politikk for lærerutdanninga. Fra å være en liten og spe bevegelse som kun omfattet noen få, har den vokst slik at vi i dag virkelig kan snakke om en massebevegelse.

Vi har sett liknende bevegelser for andre skoleslag, f.eks. Ngs og YLIs aksjoner mot gymnasloven, sosialskoleelevenes og sykepleierelevenes streiker.

Det er altså mye som tyder på at 1974 er og vil bli et år med store kamper på utdanningssektoren. Det kan bli et avgjørende år, selv om kampen mot statens utdanningspolitikk utvilsomt vil bli langvarig.

Bakgrunnen for bevegelsen.

Det er ikke noe nytt at drivkraften for statens politikk er strukturrasjonalisering, dvs. strukturering av samfunnet etter monopolkapitalens behov. Monopolenes behov er avgjørende for antall studenter og elever, for det faglige innholdet i utdanninga, for utdanningsstrukturen og for økonomiske investeringer i utdanningssektoren.

I dag er det overordnede behovet investeringer i oljeutvinning og utvikling av denne industrien. Til det trengs kapital og arbeidskraft. Dette har skjerpet motsigelsen mellom den utdanninga vi har i dag og produksjonsforholda.

Konsekvenser for utdanninga.

- Harde økonomiske innstramninger. Hele utdanningssektoren har i likhet med andre uproduktive sektorer allerede blitt utsatt for drastiske nedskjæringer. Universitetene er hardest rammet. Dette har sammenheng med:

- Omstrukturering av utdanninga, dvs. endring av kvalitet-en på arbeidskraften. Stikkord for høyere utdanning: satsing på kortere grunnutdanning og etterutdanningskurs. An-

grebene rettes mot cand.mag.utdanning på universitetene, DH-utdanning opp-prioriteres, altså en faglig nivåsenkning. Angrepene rettes mot yrkesrettet utdanning, ensretting av utdanninga gjør arbeidskraften mer fleksibel. Integrering er viktigste middel, det har også den fordel at felles undervisningsopplegg, lærere og lokaler er billigere for staten.

- Politisk kontroll over utdanninga. Stikkord for tiltak i dag: Rammelover som gir KUD, og ikke Stortinget, den avgjørende innflytelse over utforminga av innhold og struktur av utdanninga.

Nye styringsorganer der departement og fylkesadministrasjon skal sitte i flertall, studenter og lærere får ikke noe å si.

Noen perspektiver for lærerutdanninga.

Lov om lærerutdanning var første skritt mot en ny type lærerutdanning som vil få konsekvenser langt utover lærerstudentenes rekker. Universitetsstudenter, lærerstanden og elevene i skolen vil bli rammet av den spesielt.

3 års utdanning skal nå gi kompetanse for hele grunnskolen, cand.mag.studenter kan kuttes ut.

Lærerutdanninga skal stykkes opp enda mer i en rekke små, rasjonelle enheter - lærerne skal kunne undervise i flere fag.

Yrkesutdanninga vil bli svekket gjennom bl.a. integrering og atskilling av pedagogikk og fagopplæring.

Kort sagt: enfaglig nivåsenkning gjennom forringing av utdannelsen som vil medføre en drastisk forverret arbeidssituasjon for framtidige lærere. På lengre sikt vil denne kvalitetsendringa i lærerutdanninga bety en proletarisering av lærerstanden, en utvikling fra "oppdrager" til "tekniker", for det staten satser på er store klasser og investeringer i audio-visuelle hjelpemidler og læremiddelpakker.

Denne lærerstanden er tilpasset opplegget i grunnskole og gymnas, med fleksilæring som hovedprinsipp (elevene skal ha et allment teoretisk grunnlag og korte effektive kurs i mange fag - opplegg som gjør senere omskolering svært enkel

Perspektivene i forbindelse med lærerutdanningsloven kan oppsummeres kort som angrep mot folks rett til skikkelig

utdanning som igjen vil føre til en allmenn kulturell nivåsenkning. Dette undergraver sjølstendigheten til arbeidskraften og gir muligheter for å svekke grunnlaget i miljøet for politisk kamp.

Hovedangrepet i dag og også på lengre sikt består i drastiske økonomiske innstramminger over hele utdanningssektoren. Foruten direkte nedskjæringer på budsjettene kommer dette til uttrykk gjennom planene om integrering og rasjonalisering av studiet.

Men allikevel mener vi at det er riktig for lærerstudentene å definere statens direkte politiske kontroll gjennom styringsorganene som brennpunkt i dag. Disse udemokratiske styrene kan bli statens viktigste middel for å få gjennomført angrepene på lærerutdanninga og for å legge opp utdanninga etter monopolenes behov. De vil frata oss muligheten for medbestemmelse og medinnflytelse over utdanninga.

Kampen mot statens sparepolitikk vil bli langvarig. Men kampen mot styringsorganene kan avgjøres i år. Hvis vi ikke slår dette angrepet tilbake, kan vi ha forspilt vår sjanse, og mulighetene for å slå tilbake de senere angrepene vil være sterkt svekket.

Bevegelsen på lærerskolene.

Vi har evnet å stille en konkret politikk for dagens situasjon ved lærerskolene. Denne politikken kommer til uttrykk i de kravene fronten (LNL) har stilt til staten:

1. Trekk reglementet tilbake!
2. Nei til det udemokratiske styret!
3. Nei til integrering!

Disse konkrete parolene gripes i dag av stadig flere lærerstudenter. Over halvparten av lærerskolene har avholdt studiedager el.l. som i hovedsak slutter opp om disse kravene. Det er satt i gang en underskriftskampanje på kravene. Vi planlegger en landsomfattende aksjonsdag med streik der vi kan få det til, i slutten av mai. En slik aksjonsdag vil være en historisk begivenhet på lærerskolene.

Støtt kravene - støtt aksjonen!

Vi trenger all den støtten vi kan få for å vinne denne kampen og for å få oppslutning om aksjonen. De utdanningssøkende trenger også en skikkelig enhetsfront mot statens utdanningspolitikk. La deres støtte være ett ledd i

Gjør saken kjent i alle de fora det er mulig å ta den opp.

FELLES KAMP MOT FELLES FIENDE!

Hege

P.S. Jeg bør understreke at analysen av statens utdanningspolitikk ikke er noen fullt ferdig og fullkommen kommunistisk analyse. Den er også svært stikkordpreget.

OM NSU

Vårens landsting viste på mange måter hvordan organisasjonen og dens struktur virker. Illustrerende var det 6 m. lange bordet med kilovis av papir. NSU uttaler seg om alt. Lange sakspapir er skrevet om NSUs byråkratiske struktur og manglende kontakt med grunnplanet. De sakene som NSU behandler er preget av de råd og komiteer NSU er representert i og statens etterhvert mangfoldige utspill. Få saker springer ut av grunnplanets initiativ.

Landstinget strør sand på forberedte vedtak som i hovedsak er bra og progressive. Mange av delegatene som møter på landstinget har lite erfaring fra interessekamparbeid, og de har overflatisk kjennskap til statens utdanningspolitikk. På landstinget var det grovt sett tre grupper. Moderate/konservative (underkant 1/4), SV (underkant 1/2), oss (overkant 1/4). De i SV gruppa som hadde et visst grep om politikken og hadde erfaring fra interessekamparbeid stemte med oss mot sine egne pumper, noe Ås-populistene også gjorde i de fleste sakene.

NSU som studentenes parlament eller studentenes interessekamp-organisasjon.

Idag fungerer NSU som studentenes parlament. Dette var også en uttalt linje fra de reaksjonære og SV på landstinget. Opp mot dette setter vi nødvendigheten av NSU som studentenes IK-organisasjon. Vi har ingen gjennomdrøfta linje på organiseringa av interessekampen og NSUs plass i denne, men vi kjemper for ei avbyråkratisering med NSU som en kamporganisasjon som målsetting. Denne kampen preget hele landstinget i vår. Venstresida på landstinget ena seg om

vedtak og resolusjoner som var bra politisk. Det var vi som var på offensiven, og det var vår politikk som kom til uttrykk. F.eks. vedtak om statens økonomiske politikk og oljepolitikk. Støtte til gymnasiastenes kamp, klare kvinnekrav, avvisning av medlemskap i den moskvadominerte International Union of Students og arbeidsprogram for organisasjonen som slo fast studentenes rett til å kjempe for egne krav, og ga konkrete arb. oppgaver til delegater og arb. utvalget i den viktigste oppgaven til NSU: Kampen mot statens budsjettpolitikk.

SVs linje var fra starten av at alle politiske motsigelser skulle løses på gangen mellom SV og NKS. Vi tok opp motsigelsene i plenum og da lå SV som regel lavt i vannet, men pga saksmengden ble mange vedtak formulert på gangen og politikken ble i liten grad delegatenes eiendom. Dette gjør det vanskelig for dem å sette den ut i livet på sitt eget studiested.

Vi skal merke oss at SV ikke hadde noen enhetlig utdanningspolitikk. De spredte iddeer om fagkritikk, den privilegerte student og nødvendigheten av bare å stille krav som fagbevegelsen skjønner, men de kunne ikke få noen helhet ut av dette når de blir stilt overfor vår politikk. SV måtte motstrebende godta våre forslag til vedtak. I 2 saker på landstinget kjørte SV-ledelsen ei linje som satte snevre parti-imteresser over studentenes interesser. Årsaken til at de kan kjøre slik og i tillegg alliere seg med de reaksjonære er at NSU idag ikke har noe grunnplan som presser delegatene. I vedtak om 1.mai sto de ledende SVerne åpent fram og sa at de ikke kunne slutte opp om det paroleforslaget vi la fra fordi det inneholdt solidaritet med det tsjekkiske folket, NSUs tidligere vedtak ga de blaffen i. De var enige i alle de andre parolene, også parolen mot DNA/LO ledelsens klassesamarbeid, men i spørsmålet om Tsjekko. hadde ikke SV tatt stilling så da kunne ikke de ta stilling heller. Sammen med de reaksjonære lamma de NSU fra å gjøre et skikkelig 1.mai vedtak, som bygget på NSUs politiske vedtak. Valget av nytt arbeidsutvalg gjorde SV og de reaksjonære til et reint parti-hestehandelopplegg. Vi kjørte på nødvendigheten av å velge en kampløse i NSU utfra aktivist-kriterier og at de politisk hadde stått på NSUs politiske linje. Disse krava ville utelukke flertallet av de moderate. SV ville ikke at landstinget skulle diskutere retningslinjene for arbeidet i valgkomiteen. Selv om SV splitta seg vedtok landstinget ikke å diskutere retningslinjene. De åpna for god borgerlig hestehandelspolitikk mellom partifraksjonene noe vi nekta konsekvent. De uavhengige datt umiddelbart utafor. Parlamentstankegangen kom til

uttrykk i at SV og moderate var skjønt enige om at NSU er et representativt organ. AU skal gjenspeile styrkeforholdet på landstinget med et handlekraftig flertall (les SVflertall). Dette er uttrykk for en klar forhandlingslinje fra SVs side. De får flertall i AU med reaksjonær støtte mens SV stemmer inn reaksjonære inn i AU. Konsekvensen denne gangen: ytterst reaksjonær DKSF'er inn i AU.

ETTER LANDSTINGET.

Det viktigste for oss er å reise i kampen på grunnplanet og gjøre NSU til et redskap i denne kampen. Vi har bra vedtak i NSU. Vi skal bruke disse i studentenes interesser. Konkret: forplikt delegatene til NSU på vedtaka og arb. program. Stil krav til delegaten og AU i Norsk Studentunion.

Jens og Lise.

Hva må gjøres - om

✕ Har studentene behov for ✕ særegen propaganda? Er det saker kommunistene på de høyere læresteder må se som sin oppgave og plikt å propagandere og kamper studentene står og vil stå oppe i som ikke er identisk med andre gruppers kamp? Om dette finnes, om det er et behov for særegen studentpropaganda, hvor ellers enn i vår egen presse kan dette komme fram. Og videre, når hadde Klassekampen sist en dekning av studentstoff?

✕ Spørsmålet vi reiser er altså om "Hva må gjøres" har sin berettigelse, om vi vil at avisa virkelig skal bli NKS' ansikt utad som alle progressive er "nødt" til å lese for å kunne følge med. Trenger vi "Hva må gjøres" må dette gjenspeile seg i at alle medlemmer ser det som sin plikt og kampooppagave å selge og spre avise til så mange som mulig.

Vi skal seinere komme tilbake til spørsmålet om pris o.l., først litt til hva vi vil at Hmg. skal bli til på lengre sikt. Vi vil at avisa skal legge vekt på teoretiske analyser, ta for seg emner og felter og utdype dette skikkelig i et nummer. Vi vil at Hmg. skal utvikle seg til et norsk motstykke til Clarte, dvs. at avisa blir større og mer omfangsrik både i sideantall (36-40 sider) og i grundighet. At vi vil ta opp skikkelige teoretiske analyser vil ikke stå i motstrid til å ha musikk, film, bøker, idrett, målsaker osv.osv. Les Clarte og døm sjøl! Vi oppfordrer folk til å kommentere en slik utviklingsplan for avisa si.

* Vi har fått spørsmål om hvorfor prisen er så høy, for høy er den. Vi har måttet sette den så høy av ren og pur nødvendighet - produksjonsomkostningene for aviser er i dagens Norge svært høy. La oss ta papirprisen som et eksempel. Det var krise i treforedlingsindustrien inntil 1972 - da måtte vi inn i EEC for å komme over denne krisa. Vel, det trengtes ikke, for makan til etterspørsel og høye priser som på papirmarkedet idag er sjelden. Et viktig fordyrende element. Vi har andre komponenter også, så som setting, layoututstyr, forsendelse, repro, binding osv.osv. Prisen på nr.1 pr.eks. ligger på ca.2,35kr. Det betyr at vi kunne ha satt prisen i salg på 2,50 eller 2,75, men da har en lekende lett hoppet over det faktum at ikke alle aviser blir solgt. En er nødt til å ~~holde~~ regne med en viss returprosent, og skal vi holde hodet over vannet økonomisk synes 3 kroner å være minstrepris. Prisen for nr.2 er på hele 2,80 kr - men vi valgte å ikke sette prisen opp til 3,50. Med andre ord satser vi på et høyt salg, og lite retur. I et kapitalistisk system går tankegangen også for vår avis: jo større og bedre salg, dess lavere pris pr. avis!

Noen vil fremdelse hevde at prisen er for høy. Og vi er fullstendig enige. Derfor har vi vurdert mulighetene for å kjøpe en skrivemaskin for å sette sjøl. Vi tenker slik: hvis innbetalingene for nr. 1 og nr. 2 er gode, dvs. med svært høy dekningsprosent, kan vi være i stand til dette - hvis ikke må vi holde oss på 24-28 sider til 3 kr.- også i framtida. Altså: får vi inn penger for salg av alle kvoter nr.1 og nr.2 (selg nr.1 videre) - da vil det kunne se slik ut til høsten: 28-32 sider til 2,50 eller 2.75. Det er noe å jobbe (og selge) mot!

* Alt er avhengig av om alle medlemmer mottar og selger avisa. Og alle medlemmer må kreve å få selge sitt forbunds organ. Når en mottar aviser for salg må en betale dem kontakt. Det betyr en tidsmessig innsparing som ikke bare er rasjonell, men absolutt nødvendig. For det første tar det tid fra avisa sendes ut, til den distribueres til medlemmene og tid fra penger er samla inn til den

kommer inn på postgirokontoen vår. For det andre har vi avtaler om betalingsfrister med trykkeriet, som igjen har avtaler med underleverandører som ikke vil nøle et sekund med å bryte forbindelsene med trykkeriet. Derfor henger dette spørsmålet om å betale avisene kontant sammen med hele ml-bevegelsens propaganda, ikke bare Hmg.

Salg er vår livsnerve - det vil si at jo høyere salg vi får og dermed lavere pris pr. avis, jo mere av de økonomiske byrder fordeles på massene. I stedet for å gå til innsamlingsaksjoner blant medlemmene stoler vi på massene. Den eneste inntektskilde vi har er salget - ikke noen annonseinntekter eller bidrag fra ymse hold skal være grunnlaget for vår eksistens.

Men salget er ikke alt - det skal stå noe inne i avisa også - og det er dette som i realiteten også bestemmer salget. Vi oppfordrer derfor hvert lag til å sette en fast korrespondent som redaksjonen og laga kan holde gjensidig kontakt gjennom. Denne korrespondentens oppgaver er å oppsummere kritikk, salg og komme med ideer til innhold. Korrespondentene må eksistere ~~sinest~~ fra høsten av. Ettersom vi vil diskutere avisa og propagandaen på sommerleirene rundt omkring - tenk konkret på om du kan være korrespondent, diskuter det i laga og med fra til red.

Til slutt vil vi takke for den kritikken vi har fått til nå - vi skal prøve å følge opp de ideer som har kommet. Og til dem som enda ikke har skrevet noe om avisa: hvordan skal avise bli etter din smak, om du ikke tar pennen fatt og skriver noen ord?
en i red.

materialisten

MATERIALISTEN VIL KOMME MED FLERE NUMMER
FRAMOVER. HEFTET OM KAG ER ALLEREDE KOM-
MET - SNART KOMMER ET HEFTE OM KUL.
SKAFF DEG MATERIALISTEN - FØLG MED I
DEN TEORETISKE DEBATTEN.

Oktober

'Gi en dag'-aksjon i NKS.

Vi har startet en helt ny kommunistisk masseorganisasjon for studenter og allerede nå kan vi begynne å merke resultatene av en skikkelig kampløsdelse og av at hele organisasjonen kan konsentrere seg om å utvikle politikk for studentkampen, mot statens reaksjonære utdanningspolitikk, mot all kvinneundertrykking på de videregående lærestedene osv.

Landsnettet trakk opp hovedlinjene i den politikken vi skal føre framover, med brennpunkt på interessekampen. Bare i løpet av de siste par månedene har Tromsø-studentene klart å slå tilbake lukningsforsøket av universitetet, sosialskolene har vært ute i streik og lærerskolene planlegger streiker og aksjoner i mai. NKS har stått i ledelsen for disse aksjonene og allerede nå kan vi se perspektivene på en landsomfattende streik mot statens utdanningspolitikk på alle de videregående lærestedene og ikke alt for lenge.

Politisk og økonomisk beredskap.

Kampen kommer til å stille større krav til oss i tiden framover enn noen gang tidligere. Politisk står vi godt rustet til å møte disse kravene, men den økonomiske sikringen av kampen har vi fremdeles ikke tatt skikkelig grep på. Mao sier om dem som har ideer om at det går an å føre klassekamp uten økonomisk sikring: "Hver den som har den, gjør den feil å ikke fatte at uten å bygge ut økonomien, er det umulig å sikre de materielle forutsetningene for den revolusjonære krigen...".

Fra å stå på å si på bare bakke nå vi bygge opp en slagkraftig økonomi, som isteden for å bli et hinder for kampen kan være med på å fremme den.

Hvordan skal vi penges?

Så kommunister veit vi at hovedmetoden for å sikre økonomier vår bestandig å være .. stole på egne krefter.

Vi kan aldri basere oss på noen støtte f.eks. fra det borgerlige statsapparatet.

Vi er inne i en oppbyggingsfase og landsmøtet slo derfor fast at det var nødvendig å gripe til ekstraordinære tiltak når vi nå skal bygge opp et slagkraftig kampfond.

Det er på denne bakgrunn at vi starter en "GI EN DAG-AKSJON" i NKS. Aksjonen går i korthet ut på at alle medlemmer oppfordres til å gi en dagslønn til kampfondet. Dette kan enten skje ved at de som har sommerjobb gir en dagslønn av den første lønninga, eller ved at folk tar en ekstrajobb, kveldsjobb e.l.

Det viktigste er at penga kommer inn så raskt som overhode mulig. Hver krone nå vil være med på å styrke kampkraften vår og bygge ut organisasjonen.

Hva trenger vi penger til?

Plassen hindrer en grundig gjennomgåelse, men vi anbefaler alle å studere dette i Økonomi-heftet på Marx-Engels skolen. Alle har vel et alment grep om hva organisasjonen trenger penger til og forstår at vi må ha kontorlokaler, stensilmaskin, kunne gi ut løpesedler, trykke intern og ekstern aviser, avholde møter og konferanser, foreta reiser osv. Men hvilke konsekvenser vil det helt konkret få dersom vi ikke har økonomisk sikring for disse sakene? Ta f.eks. sommerleirene: Hvis vi ikke har penger til å gi ut 4.mai, Hva må gjøres?, løpesedler og sommerleirplakater, så betyr det kort og godt at det ikke blir noen sommerleire for NKS i år.

Lagstyrenes oppgaver.

Alle lag må stille seg konkrete målsetninger for hvor mye som skal samles inn og når penga skal være innbetalt. Det er spesielt viktig at økonomiansvarlig ikke sitter på penga til siste krone er kommet inn, men at de blir videre-sendt til NKS sentralt fortløpende.

Vi regner med at aksjonen kan være avsluttet innen 1.august.

Diskuter hvordan det økonomiske arbeidet kan og må tjene den politiske kampen.

TA ET KRAFTTAK NÅ FOR Å BYGGE EN SLAGKRAFTIG ØKONOMI
FOR DEN KOMMUNISTISKE STUDENTBEVEGELSEN.

Økonomi ansvarlig.

Til alle storlagsstyrer.

I løpet av mai vil det bli avholdt regionale økonomikonferanser over hele landet.

konferansene vil ta for seg byggingen av en kommunistisk organisasjonsekonomi i studentbevegelsen, kontigent-spørsmålet og økonomisk planlegging og budsjettering.

Økonomiansvarlig i alle storlag skal møte.

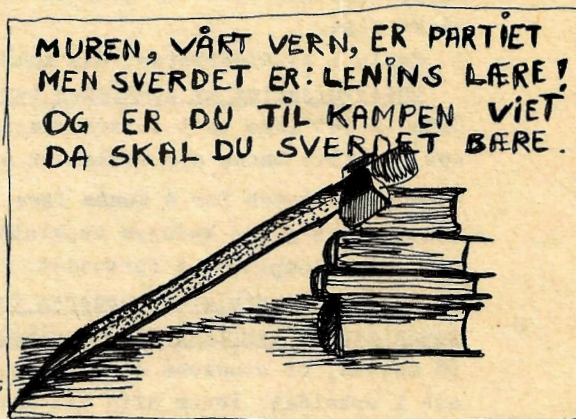
Forberedelsesmaterialet er heftet, "Legg vekt på økonomisk arbeid", utgitt på Marx-Engels skolen, samt en stensil på studentenes særegne økonomiske situasjon.

Tid og sted for konferansene vil bli sent ut seinere sammen med stensilen.

Økonomi ansvarlig.

OM STUDIEARBEIDET.

Vi er den eneste bevegelsen i Norge på venstresida som alltid har hatt ei riktig hovedlinje når det gjelder studier og ideologisk arbeid. Vi understreker at praksis blir blinduten studier i marxismen-leninismen. Men samtidig slår vi fast at

praksis allment er hovedsida i motsigelsen mellom teori og praksis. Vi bekjemper høyre-opportunistenes orange empirisme liksom vel som "venstre"opportunistenes avsondrete bokdyrkeri. Vi avviser både dem som hevder at "tida vil vise om det blir nødvendig å gjennomføre revolusjon i Norge", men like meget de som uten peil på forholda i norsk jordbruk påstår at landets bønder er utbyttere.

I et studentforbund er det alltid stor fare for bokdyrkeri og intellektualisme. En slik fare fins det også i dag hos enkelte kamerater. Slike folk skjuler sin redsel for kamp bak allmenne fraser om teoriens nødvendighet, og slår om seg med fraser uten noengang å bidra til løsningen av problemer i arbeidet.

Men hovedtendensen når det gjelder forbundets medlemmer som helhet er ikke for mye, men for lite studier. Oftest er dette ikke uttrykk for noen bevisst forakt for studiene eller teorien. Tvert om, er det et utall nye kamerater som i de seinere åra har klagd over at forbundet har gitt dem for liten anledning til studier. Men disse kameratene har ofte ikke visst hvordan og hvor de skulle kunne sette i gang arbeidet, og resultatet har ofte bare blitt allmenne oppsummeringer av typen: "Kamerater, vi trenger mer studier..."

Men det er også riktig å slå fast at det har forekommet en tendens til systematisk undervurdering av studienes viktighet, - en tendens i studiearbeidet som vi kan kalle praktistisk eller empiristisk. "Å fange spurver i blinde" er et folkelig bilde Mao bruker på hvordan det går når en skal løse vanskelige problem i klassekampen uten marxismen-leninismens veiledning. Slike tendenser har ofte kommet til uttrykk hos eldre kamerater, som sjøl har grep om teorien, og hos ledelser på ulike plan.

Feila i studiearbeidet har kommet til uttrykk bl.a. som:

Undervurdering av studienes betydning i kaderfostringa.

Ofte er det ikke tatt tilstrekkelig hensyn til at organisasjonen har fått mange nye medlemmer som trenger innføring i marxismen-leninismen for å kunne løse oppgavene sine. Dette har bidratt til å gjøre kaderen usjølstendig, og dermed til kadermangel på mellomplanet i forbundet.

Praktiske problemer vurderes for sjelden i lys av den marxist-leninistiske teoriens oppsummeringer. Det er for sjelden studier på møtene, of studiene knyttes for lite til de praktiske problemene i arbeidet. Fører ofte til administrativt grep på styrearbeid, ftaksjonsarbeid og medlemsmøter.

Undervurdering av studienes betydning for rekrutteringa.

For få grunnsirkler etter at studier ikke lenger var obligatorisk for medlemskap. Undervurdering av grunnstudier som propaganda for medlemskap i ml-bevegelsen.

For dårlig mobilisering av kaderen til den ideologiske kampen. Mange ganger blir ikke hele kaderen mobilisert i den ideologiske kampen mot f.eks reformister og "venstre"opportuniste.

Istedet blir slike oppgaver overlatt til et fåtall "ledende" folk. Dette svekker beredskapen og initiativet til forbundet i den ideologiske kampen, og hindrer utviklinga av kaderen.

Mangel på ledelse av studiearbeidet blant studentene. Vi har mangla spesielt materiell beregnet på studentforbundet. Når vi nå retter på disse manglene er det også viktig å få studieledere på alle plan i forbundet. Det trengs anvisninger på hva og hvordan det skal studeres.

Praktisisme betyr ikke at vi gjør for mye i praksis. Det betyr heller ikke at vi gjør for mye på virkeligheten. Det er for lite kamp, det er for lite undersøkelser og studier av virkeligheten (eksempel: interessekampen fram til det siste). Men framgang i kamp krever grep om den kommunistiske ideologien og politikken. Det er feilaktig å tru at en ikke har tid til å skolere seg pga. av mange møter og mange praktiske oppgaver - med grep om materialistisk dialektikk trenger en kortere møter og praksisen gir større framgang. Studiene er ingen hovedoppgave, men de er en nødvendig del av helheten. Stort sett er feila alvorlige, men det fins steder hvor leiting etter slike feil er blindspor.

KORRIGERING

Det begynner å komme endel ideer og planer for studiearbeidet og de vil materialisere seg i tilbud. Men hva Studieutvalget måtte finne på av bra saker er en ytre årsak som kan føre til framgang bare viss det drives kamp for ei riktig linje på spørsmålet ute i organisasjonen. Begynn med å finne ut om påstand om praktisisme stemmer for ditt lag. Da må dere både se på egen praksis og studere klassikerne på spørsmålet - t.eks "Om Praksis" og "Forbedre våre studier" av Mao. Så må det korrigeres gjennom kamp: "Hvorfor er det ikke lagt opp til studier på dette møtet?" "Sitatstudier er ingen oppfinnelse av Lin Biao" "Men mekaniske sitatstudier er verre enn ingen studier" "Hvorfor lager ikke vi marx-engelsskole på vårt sted?" "Hvorfor er det så dårlig oppslutning om sommerleirstudier i laget?"

Studieutvalgets viktigste oppgaver blir i første omgang arbeidet med grunnsirkel og tilrettelegging av studier spesielt retta på mellomkaderne. Disse mellomkaderstudiene og annet vil for det meste arrangeres av ME-skolen. For å tilfredsstille behovet for grunnstudier på flere nivå kan jeg tenke meg en tredelt sirkel på 4-5 møter i hver del. Del A: De viktigste sakene å oppnå enhet med nye folk på. Klassene og klassestandpunktet, Staten, revolusjonen og proletarietets diktatur, Partiet/NKS og demokratisk sentralisme, Enhetsfronten og masselija. Denne delen bør formelt brukes i sympatisørarbeidet, bli obligatorisk for medlemmer som ikke har vært gjennom liknende studier. Del B: Dialektisk materialisme og politisk økonomi (herunder imperialismen). Del A og B bør komme ut i bokform i begynnelsen av høstsemesteret. Del C: MEN og våre viktigste oppgaver. Interessekamp, kvinnekamp, faga. Denne delen vil kreve en del sjølskriving og ta lenge tid å utarbeide.

Det foreligger til nå et helt foreløpig utkast til del A. Dette Blindern-utkastet er spredd til en del lag og andre kan skrive etter det sentralt, men må da støttere det opp sjøl. Det samme gjelder opplegg for et 3-møters elementærkurs i dialektisk materialisme som blir kjørt for NKS i Oslo fra slutten av april. I Oslo planlegges det å holde et videregående filosofikurs og studier på trinn 2 i AKP-sirkelen i sommer. Alle disse kursene vil gå i regi av MB-skolen. I den grad lag utover landet har kapasitet til mer enn sommerleirstudier bør de vurdere liknende tiltak. Det bør bli slutt på den tida hvor ganske mange kommunistiske studenter tar 2 måneders klassekampferie om sommeren.

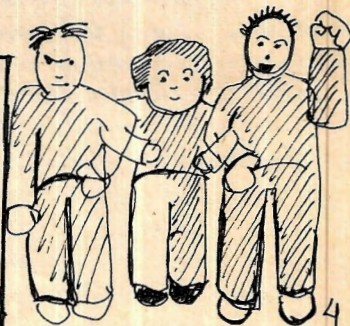
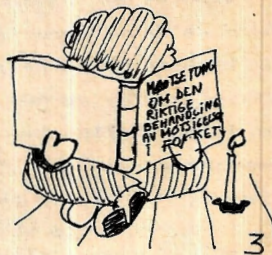
Tilslutt vil jeg oppfordre til innlegg og rapporter på studiearbeidet.

Terje.

"Arbeidet med sikte på å få et fast grep om den ideologiske forstringa er nøkkelleddet når det gjelder å få sveiset hele vårt parti sammen til partiets veldige politiske kamp. Løser ikke partiet denne oppgaven- vil det heller ikke kunne løse noen av sine politiske oppgaver." Mao - "om koalitionsregjeringen" 1945, gml. sitatboka s 156.

SENTRALSTYRETS 1. PLENUM
POLITISK UTVALG FOR NKSs SENTRALSTYRE
VALGT!

Sentralstyret i NKS har avholdt sitt første plenum og etter vedtektene valgt POLITISK UTVALG i sentralstyret. Politisk utvalg består av de mest framskredne medlemmene i Sentralstyret fra hele landet. Utvalget er NKSs høyeste organ når ikke landsmøtet eller sentralstyrets plenum er samlet.

Notat om målarbeidet.

Med utgangspunkt i det konkrete og nære spørsmålet om kor høgt målsaka skal prioriterast på sommarleirane no i sommer: Kvifor er språkspørsmålet generelt og dei særegne tilhøva her i landet svært viktige for den kommunistiske rørsle?

Språket er først og fremst ~~et~~ middel til å ~~gjera~~ seg kjent med verda og ein føresetnada for eit samfunn bygd på samyrke mellom menneske. Som ein slik reidskap er språket avgjerande for den kapitalistiske produksjonen. Det seier seg då sjølv at den herskande klassen ikkje har interesse av eit absolutt språkskilje slik at dei som skapar verdiane ikkje ville forstå det. Dei er tvert imot interesserte i at språket er så tenleg at det ikkje skaper problem for produksjonen og profitten. Men dette tyder ikkje at klassemotsetnadane ikkje feller seg ned i språket. Den herskande klassen vil alltid vera interessert i å setja sitt stempel på språket, og dei klarer det forid dei har makta i samfunnet - makta over alle dei språknormerande institusjonane.

Dette gjeld for alle språksamfunn innanfor det kapitalistiske samfunnet, meir eller mindre. Denne overnormen som er "finare" enn folkemålet kan variera frå å vera ein rein klassejargon til språktradisjonar bygde på førkapitalistiske tilhøve, som her i landet, eller på notidig imperialismen som i en del utviklingsland. Måten denne overnormen vert trødd ned i folkehalsen på, er eit eige studie i undertrykking.

Skal den kommunistiske rørsle kunna leia striden mot den kapitalistiske undertrykkinga på ein effektiv måte må ho og gå i brodden for striden mot den språklege undertrykkinga under kapitalismen.

Her i landet står me med ein uløyst nasjonal språkmotsetnad. Den borgarlege revolusjonen i Norge løyste ikkje denne motsetnaden mellom norsk og dansk, slik motsetnaden mellom andre nasjonalspråk vart løyst i dei fleste andre europeiske statar. Det norske borgarskapet var for svakt - for å demma lopp for svensk påverknad søkte dei støtte i den danske tradisjonen som alt hadde århundre lange overklasserøter i landet. Danske språk hadde vore og vart "god katekisme" i Norge, etter 1814 meir enn nokon gang tidlegare. Dette galt skriftspråket i det heile og talespråket til den herskande overklassen. Men det arbeidande folket på bygdene og i byane tala norske målføre

slik dei hadde utvikla seg for det meste påverka av dansk språktradisjon. Dette vart grunnlaget for det nye norske skriftspråket nynorsk.

Ein av hovudrivkreftene bak Ivar Aasen sitt nybrottsarbeid var klassestriden på 1800-tallet, bondereisinga. Ivar Aasen tok sjølv eit klart standpunkt for småbøndene og landproletariatet, dette må ein ha klart for seg for i det heile å ta eit klart standpunkt til målstriden. Aasen si språkreising var ei demokratisk reising, i staden for å ta ein dialekt, som stetta hans estetiske krav, og leggja den åleine til grunn for ein skriftnormal (dette er språkgrunnlaget i ei rekkje europeiske statar), bygde han på ei nitidig gransking av dei norske målføra, men med referansar til det etymologiske grunnlaget for målføra, gamalnorsken. Forholdet mellom målføra slik hann fann dei og det etymologiske grunnlaget (felles opphavet) var eit problem også for Aasen. Ein del av kritikken mot Aasen har vore at han ikkje la større vekt på bytalemålet (og austlandsmålføra). Den kritikken er uhistorisk og har ingen annen funksjon enn å dekkja eit opportunistisk språksyn (jfr. sosialdemokratiet sin samnorskideologi = samarbeidsideologi). Dette vil ein klart forstå dersom ein først undersøker den norske byutviklinga midt på 1800 - talet og deretter røkjer etter kor storparten av det arbeidande folket budde. Motsetnaden som vert sett på mellom nynorsken og austlandsmålføra, trøndelagsmålføra, målføra i Nordnorge osv. er etter mi meining ein liknande feilkonstruksjon av opportunistar og reaksjonære som i så mange andre saker, går hand i hand i språkspørsmålet. (Sjølv om dei støyande frasene kan fortone seg antagonistiske.)

Nynorsken som andre skriftnormalar er ei formalisering bygd på talemål. I ei slik formalisering kan ikkje ein kvar dialekt venta å finna alt sitt att. Det er mest heilt umogleg å "rekne" seg til kva for ein landsdel som er mest tilrådesett i nynorsken (sjølv om visse forståsegpåarar meiner målføra i Nordland, andre meiner sørvestlandet). Dette er spekulasjonar og heilt uvesenleg, eg vil berre nemna at rettskrivningsreformane etter århundreskiftet har tatt meir og meir omsyn til austlandsmålføra.

Ein heilt annan ting er det at nynorsken som skriftspråk har fått breiast nedslag på vestlandet, og at alle vestlendingane som brukar nynorsk, sjølvsagt er med på å setja sitt preg på det bildet folk flest får av nynorsken. Det vil sei at vestlendingane så mykje som mogeleg nyttar sine eigelektformer, og der er bra, men det same høvet som nynorskbrukarar frå andre landsdeler. Grunnen til at vestlandet er så godt representert og framfor andre ligg meir i klassestrukturen enn i dialekten. Vestlandet gjorde dei fleste storbøndene felles

sak med storborgarane i byane for det danske språket. Dette vart avgjerande for kva standpunkt landproletariatet kom til å ta i denne saka (herre - knekt). Den overmektige alliansen mellom herren i byane og herren på bygdene vart avgjerande for språkutviklinga på austlandet (særleg søraustlandet).

Den andre store språkskaparen på 1800-tallet var Knut Knudsen. Han tok utgangspunkt i den motsette enden (i forhold til Aasen). Han la det danske skriftspråket til grunn, det skriftspråket som for den økonomiske og kulturelle kremtoppen også var talespråk, og førte norske ord og seiemåtar inn. Dette er det språklege grunnlaget for dagens bokmål. Den talt og skrivne dansken stod sterkast i byane (storborgarskapet og embetsverket), dette har sjølvsagt fått avgjerande innverknad på språkutviklinga i byane. Her må det likevel ikkje stikkast under stolen at talemåla på søraustlandet, bymål som bygdemål, er dei norske målføra som alltid har lege nærast opp til dansken (det historiske sambandet mellom Norge og Danmark osv). Det ein likevel må halda fast på og som her er det viktige, er den kvalitative skilnaden mellom dansk normalmål og fellestrekkene ved dei norske målføra, søraustlandet medrekna.

Oppsummering: Me har to skriftspråk her i landet. Nynorsken byggjer på det norske folkemålet, dvs dei norske dialektane i bygd og by. Bokmålet byggjer på det danske skriftspråket ført inn av den danske kolonimakta, halde oppe av det framvoksende norske borgarskapet, i dag eit redskap i hendene på det norske monopolborgarskapet. Dette som eit grunnlag for ei marxistisk forståing av den norske språksituasjonen, ikkje ei moraliserande preike til bokmålsbrukarar.

I dag er stoda den at omlag 75% av det norske folket brukar bokmål i skrift, sjølv om ein like stor del av folket talar ein dialekt som objektivt ligg nærare opp til nynorsken. Grunnen til dette er å finna i språkundertykkinga som eg her har prøvd å skissera det historiske grunnlaget for. Det norske monopolborgarskapet har halde oppe denne undertrykkinga med si makt over alle språknormerande institusjonar, statsapparatet, skuleverket, massemedia osv. Derfor må ein kunna seia at den språklege hovudmotsetjinga idag går mellom interessene til det arbeidande folket på den eine sida og monopolborgarskapet og deira allierte på den andre, med andre ord ein sosial motsetnad med røter i ein nasjonal motsetnad. Denne motsetnaden kan berre løysast endeleg gjennom den proletariske revolusjonen der proletariatet og småborgarskapet har sams interesser.

Når ein går ut i frå at den kommunistiske rørsla i Norge går inn for eitt nasjonalspråk (jfr. framlegget til NKSs program), er det b berre ein strategisk farbar veg å gå - nemleg å gå inn for nynorsk

som er den skriftnormalen som byggjer på dei norske talemåla og som ikkje har bygd inn i seg ei undertrykking av det arbeidande folket. Eg har då forkasta bokmålet som brukbart. Likeeins har eg forkasta samnorsktanken som er ei teknisk samansmelting av dei to normalane, det vil i røynda sei eit klapp på skuldra til dei reaksjonære kreftene som går inn for ei fri språkutvikling (språkdarwinismen) - den sterkeste tætt.

Å gå inn for nynorsken som strategisk mål inneber at ein meiner nynorsken er den skriftnormalen som best tener folket sine språklege interesser, men samstundes inneber det at ein hevdar prinsippet om at det er folket som må avgjera korleis denne normalen skal sjå ut (for nynorsken byggjer på det norske folkemålet).

Dersom den kommunistiske rørsla ikkje tek eit klart standpunkt i språkdebatten her i landet vil det sies at dei likså godt kan takast til inntekt for dei kreftene som velsignar ideologien omden frie språkutviklinga. Det er soleis ikkje nok med uforpliktande støtte til enkeltaksjonar drivne fram av målørsla eller støtte til målorganisasjonane. Dem kommunistiske rørsla må hamra ut ein språkpolitisk teori som grunnlag for ein eigen organisatorisk språkpraksis.

Dette meint som eit svar på spørsmålet om NKS skal prioritera arbeidet innafor Norsk Målungdom eller arbeidet innover i rørsla og sin eigen politikk utover til folket. I praksis vil det seia at dei må prioritera begge deler, men arbeidet innover høgast. Det er denne funksjonen målfraksjonen har idag.

Kvar skal så arbeidet mot språkundertykkinga ta til? For å auke det språkpolitiske nivået i den kommunistiske rørsla viser dei røyningane me har gjort at det må satsast på to plan. For det første må ein leggja stor vekt på å forklare det historiske grunnlaget for språksituasjonen her i landet. Den borgarlege målørslundervisninga har heilt underslått dei historiske fakta på dette området, så her ligg mykje upløg mark. For det andre og sikkert det viktigaste, gjera folk medvitne om undertrykkinga av sjølvgrunnlaget for skriftspråket, dialektane. Undertrykkinga på dette området har gripe så djupt at store deler av folket ikkje ein gong er medviten om at dei talar ein dialekt som er nær i slekt med hundrevis av andre dialekter. Dette kjemp kanskje tydelegast fram i byane og dei større pressområda. Bygungdom vert dagleg retta, heime eller i skulen eller ute på jobben, for at dei talar feil, vulgært, gatespråk, osv. Dette fører med seg ei usikker haldning til eins eigen måte å vera på, til eins egne verdiar, ein vert direkte hindra i å leggja fræ sine meiningar fordi ein er redd for å dumma seg ut språkleg. Dette har me døme på både i universitetsmiljø og rundt om på ulike arbeidsplassar

Eit auka medvit om dialektundertrykkinga vil gi ny og verdfull forståing av monopolborgarskapets sitt undertrykkingsapparat, for ein så viktig del av personlegdommen som språket. Auka vmedvit om dialektundertrykkinga vil få folk til å spørje seg, kven siner normer er det me rettast oss etter? Når me dit har me nådd langt.

Konklusjon: Me meiner altså at språkundertrykkinga er ein så viktig og innvoven del av den almenne undertrykkinga av det arbeidande folket og deira interessefeller at den kommunistiske rørsla må prioriterast høgt å få ein politikk på dette spørsmålet. Me meiner at ein riktig måte å starte på er å ta opp dialektundertrykkinga og den historiske bakgrunnen for språkstriden. Dette høstar, me bør vera den rørsla som først kjører ut ein politikk på dette spørsmålet utanom målrørsla.

Derfor meiner me at målspørsmålet må opp på alle sommarleirar i sommar. Eventuelle seminar om språkspørsmålet bør prioriterast høgt, men må ikkje vera "obligatoriske". Emne som bør takast opp er historisk bakgrunn og dialektundertrykkinga. Dette bør føra til at rørsla til hausten kjører ein kampanje for dialektane (må diskutereast på sommarleirane). Inntil vidare må den kommunistiske rørsla når det gjeld skriftspråket oppfylla det vanlege demokratiske kravet om 50% nynorskxi alle eksterne skriv, namn og nemningar.

"oleb"

Sommerleir - fortsatt fra s. 22

for å stresse ned, andre må jobbe hele sommeren. - Til dette er det å si at vi må ha som utgangspunkt at bare NKSleir kan gi studentene politikk på de særegne kampene vi kommer til å stå oppe i til høsten. Til stressa medlemmer er det å si at helheten i de politiske diskusjonene og den kollektive livsstilen vil være et viktig redskap for den enkelte til å jobbe mer systematisk med enklere metoder resten av året. Møtsigelser av økonomisk karakter må diskuteres og prøves løst i laga, og ellers kan medlemmer som er sterkt pressa økonomisk få reduksjon i prisen. Dårlig økonomi skal ikke hindre kammerater fra å dra på leir.

Det kommer en sentral sommerleirløpeseddel som skal spres kvantitativt og kvalitativt. Det betyr at den skal være tilgjengelig for alle studenter på de høyere læresteder, og innholdet skal diskuteres systematisk med massene.

Sommerleiren - meld dere på!

Er entusiasmen for sommerleire i stadig utvikling og påmeldingene stadig flere? Eller fins det lag som ennå ikke har diskutert saka? Vi minner alle lagstyrer om direktivet med påmelding av 2/3 av medlemmene før 15. mai.

Skal det bli sommerleire som kan skape en enhetlig politikk i NKS på interessekamp og kvinnekamp, og som samtidig skal gjøre oss istand til å sloss med en knyttneve til høsten, må vi ta grep om å utvikle motsigelsene på å dra på leir og på innholdet i hovedemnene, og vi må melde oss på nå. Foruten de to hovedemnene som er interessekamp og kvinnekamp, vil spørsmålet om sosialimperialismen bli en viktig diskusjon. Høstens kamper mot statens utdanningspolitikk og utviklinga av kvinnekampen vil sterkt avhenge av om medlemmene og sympatisører har vært på leir og utvikla motsigelsene mellom ei revolusjonær og ei opportunistisk linje i disse frontavsnittene. Ikke desto mindre vil den kollektive stilen i all e sammenhenger på leiren bety en styrke i vår politiske praksis.

Metoder og raske tiltak i forberedelsene er for det første at hvert smålag og storstyret må ha sommerleiransvarlige. Den ansvarlige i smålaget må gå systematisk til verks på hvert enkelt medlem og diskutere motsigelsene for å oppnå enhet på påmelding. Lagsmøtet skal på bakgrunn av disse ~~xxx~~ undersøkelser og motsigelser resulterer i minst 2/3, s påmeldinger. Mobilisering av massene blir en viktig oppgave for oss alle, og etter 1. mai blir den eksterne mobiliseringa spesielt viktig. Vi må bruke entusiasmen rundt 1. mai til å mobilisere de studenter som har gått i tog til å dra på NKS-leir. Sommerleiransvarlig i storstyret må ha som viktigste oppgave å kontrollere at målsettinga blir satt ut livet og å styrke lagene i den politiske mobiliseringa.

Det har allerede utvikla seg en del motsigelser på å dra på NKS-leir. Noen vil dra på AKP-leir, noen ønsker å ha fullstendig ferie

... fortsettes s 21.

"NKP og AKP - lik strategi"

Her følger to innlegg om strategien vår, særlig om forholdet mellom oss og NKP-revisjonistene. Vi tror disse innleggene reiser spørsmål som det er svært viktig for laga å diskutere - derfor: Studer disse to artiklene, diskuter dem og skriv innlegg om dem!

Revisjonisme/leninisme

En del kamerater har kanskje hørt fra kamerater som påstår å stå til venstre for oss, følgende påstand: "NKP og AKP(m-l) fører den samme strategien for sosialismen." Da jeg første gang ble konfrontert med denne påstanden, syntes jeg det hørte sprøtt ut. Jeg tenkte at "vi er for væpna revolusjon", og NKP er for "den fredelige overgang".

Da jeg for annen gang ble konfrontert med dette, fant jeg ut at jeg fikk lese NKPs program, og se selv. Jeg regnet med at det problemet da ville være ute av verden. Det er det ikke.

Nøkkelordet i denne saken er Statsmonopolistisk kapitalisme.

Lenin sier: "...Frankrike har i de tre årene 1848-1851 i rask heftig konsentrert form oppvist de samme utviklingsprosesser som er karakteristiske for hele den kapitalistiske verden.

Men i særdeleshet oppviser imperialismen - bankkapitalens, de kjempemessige kapitalistmonopolenes epoke, den epoken da monopolkapitalismen vokser over i statsmonopolistisk kapitalisme - en ussedvanlig styrking av statsmaski-

neriet, en makeløs vekst i dets embetsmanns- og militærapparat, i samband med en økning av undertrykkelsestiltakene mot proletariatet." (Staten og revolusjonen, s 69, gml. utgave - Ny Dag)

Så langt Lenin, og så langt er alt bra. Vi kan her merke oss at det er Lenins syn at dette er en almen tendens ved imperialismen, og at den allerede eksisterte ved 1850-tallet, som tendens. Det virker (for meg) som han beskriver ett trekk ved imperialismen, og ikke legger fram noen "ny" analyse.

NKP og AKP(m-l) har begge på sitt program at i Norge idag hersker det statsmonopolistisk kapitalisme (NKPs program, Friheten nr 41, s 4 og AKP(m-l)s partibok s 18) Hva er så problemet?

Den anti-monopolistiske front

Hvilke konsekvenser skal vi trekke av dette med den statsmonopolistiske kapitalismen? Hvilke konsekvenser får dette så for strategien vår, veien til sosialismen?

Kjersti Ericsson sa i DNS at AKP(m-l) bygger på den anti-monopolistiske enhetsfronten og pro-

grammet sier at småborgerskapet vil "våke mellom anti-monopolisme og reaksjon!" (s 19)

"I kampen mot monopolenes herredømme søker (partiet) forbund med alle anti-monopolistiske og demokratiske organisasjoner og grupper... Statens klassekarakter er borgerlig. Staten blir i stadig større grad monopolkapitalens stat, ikke bare rettet mot arbeiderklassen, men mot alle anti-monopolistiske klasser og lag i det norske samfunnet..... For å slå ned monopolkapitalen er det nødvendig å skape en demokratisk allianse med en slik ideologisk og politisk styrke, at den har kraft til å gjennomføre den maktforandring som må til for å sikre en demokratisk og progressiv utvikling. Denne allianse må bygges på de klasser og lag som rammes av den innenlandske og utenlandske monopolkapitalens reaksjonære politikk. Den må omfatte arbeiderne, fiskerne, bøndene, de intellektuelle, husmødrene, de små næringsdrivende og andre arbeidende lag av folket.... Gjennomgripende demokratisering av samfunnet, sikring av Norges nasjonale suverenitet og for internasjonalt samarbeide på likeberettiget og gjensidig grunnlag med alle land og folk, vil være hovedpunkter for en slik samling av de anti-monopolistiske kreftene. I felles kamp og aksjoner om dagens viktigste spørsmål vil folkets store flertall forene seg for en demokratiske utvikling hvis logiske konsekvens er at arbeiderklassen og dens forbundsfeller erobrer den politiske makt og tar fatt på å bygge et virkelig demokratisk - sosialistisk samfunn...."

Dette er ikke AKP(m-l)s program, men tvert imot NKPs. Med andre ord: Både AKP(m-l) og NKP baserer seg på å bygge opp en antimonopolistisk front bestående av alle folk som blir truet av av monopolkapitalen, og dens politiske mål er å bekjempe monopolkapitalen. På dette punkt er det tydeligvis overensstemmelse mellom programmene om strategien.

Basis for strategien for sosialismen i Norge er analysen av dagens kapitalisme, slik den har utviklet seg, klasseanalysen samt utfra det: Hvem er våre fiender og hvem er våre venner? - som Mao sier.

Hvordan skal en så tolke denne overensstemmelsen? Jeg tenkte først at dette var fint. NKP var enige med oss på dette punktet. Sjøkket kom da det viste seg at denne linja er utformet i Moskva på "De kommunistiske (les: revisjonistiske) partiene og arbeiderpartienes internasjonale konferanse" i 1960 og 1969.

Altså: Før den nye norske ml-bevegelsen hadde sprunget fram i midten av 60-åra, var NKP og de andre revisjonistpartiene i Moskva og la grunnlaget sitt for programmet slik det står i dag.

Før vi slipper til revisjonistene med deres "analyser", er det viktig å minne om hvilken tid 60-åra var. Fra den 20. partikongressen i 56 hvor Krustsjov satte igang sine frenetiske bakvaskelser av proletarietets diktatur, ble den verdenskommunistiske bevegelsens øyne rettet mot de beinhardte kamper som utspant seg etter SUKPs linjeendring. Denne kampen kom til å stå mellom revisjonisme og leninisme, med SUKP som den første linjas fanefører og KKP og APA som den andre, riktige linjas forsvarere. Denne kampen ledet fram til bruddet mellom Kina og Sovjet i 1963. Fra 1956 og framover utviklet SU"K"P sine reaksjonære doktriner om "hele folketsstat", "hele folkets parti", "fredelig sameksistens", "fredelig konkurranse" (mellom imperialismen og de sosialistiske land), "ikke-kapitalistisk utvikling" (i u-landa, Sovjets maske for politikken i u-landa), "fredelig overgang til sosialismen" osv osv. Den forandring som var i ferd med å skje i den økonomiske basis i Sovjet, ble legitimert.

I Kina, derimot, satte den store proletariske kulturrevolusjonen igang, for å konsolidere sosialismen og bekjempe revisjonismen. Splittelser fulgte i partiene utover i 60-åra, og i mange land brøt marxist-leninistene ut av revisjonist-partiene.

Det var altså i denne perioden, hvor de revisjonistiske standpunktene fikk fritt utviklingsrom og konsolidering av revisjonist-partiene på Moskva linje ble satt igang, som NKPs linje om den anti-monopolistiske enhetsfronten ble utviklet (av SUKP).

Da dette perspektivet åpnet seg, ble jeg mildest talt fullstendig forvirret.

Det er nå på tide å slippe til revisjonistene selv. Nærmere bestemt hr. Antti Kasvio, ideolog i SOL (Sosialistisk studentforbund) som er tilsluttet Demokratiske Forbundet for Fønlands Folk (DFFF), revisjonistalliansen der. Hans kildehenvisninger er sovjetiske, øst-tyske og finsk-revisjonistiske i all hovedsak. (Eks. "Der Staatsmonopolistische Kapitalismus" på Dietz forlag i DDR.) Oversettelsene står for min egen regning:

"Etter den andre verdenskrigen økte økonomiens monopolisering raskt, forsterket av krigsøkonomien. Samtidig ble statens reproduksjonsvirksomhet kraftig utviklet i de fleste utviklete kapitalistiske landene, men skapte ulike reguleringsmekanismer for økonomien, og man begynte mer og mer å bruke statsbudsjettet for å støtte monopolenes produktionsvirksomhet. I den "kalde krigens" navn skapte men dessuten med hjelp av den eskalerende opprustningen nye markeder for monopolene. Dette har innebåret at økonomiens statsmono-

polistiske struktur har blitt stadig mer fullstendig, at særtrekene ved imperialismen nåværende form har blitt stadig klarere.

Disse forandringer har blitt beaktet også i de analyser som den internasjonale kommunistiske (les: revisjonistiske, min anm.) bevegelsen har gjort." (min understr.)

Hr. Kasvio "klarlegger" i denne artikkelen hvordan den statsmonopolistiske kapitalismen har oppstått, setter den i "historisk" sammenheng, polemiserer mot mi-erne i Finland sitt syn, forteller hvordan Chile er et eksempel på hvordan den "anti-monopolistiske fronten har oppnådd...posisjoner" med en anti-monopolistisk strategi (!) osv.

Interessant er følgende: "Den statsmonopolistiske kapitalismen er ikke et fjerde stadium (jfr. merkantil, frihandels- og monopolkapitalisme), men den er monopolkapitalen som forsøker å tilpasse seg til kampen (tåvlingen) mellom de to systemene (dvs. de "sosialistiske" land contra imperialismen) (!) og til den teknisk-vitenskapelige revolusjonens (?) forhold." Her er det to grunner til utviklinga av statsmonopolistisk kapitalisme (heretter forkortet Stamokap): 1) Kampen mellom USA-imperialismen og Sovjets sosial-imperialisme, 2) den teknisk-vitenskapelige revolusjon, hva det nå enn måtte ligge i dette uttrykket, som utelukkende tar for seg utvikling av forskning og konstant kapital. Det er her ikke nevnt noe om det kriterium som Lenin setter opp m.h.p. militæret og heller ikke klassekampen i det enkelte land. Her er det kun to begreper: Sovjets utenrikspolitikk og teknikken/vitenskapen.

Videre mener Kasvio at monopolborgerskapet blir isolert som skikt og at kampen mellom de ulike deler av kapitalistklassen (som isolerer monopolborgerskapet) fører til at monopolborgerskapet må ty til hard ideologisk kamp og "udemokratiske metoder". Derfor må demokratiet forsvares (og utvides).

Denne utviklinga er en konsekvens av stamokap. Dette fordi at staten som administrativt apparat overtar mer og mer av parlamentariske organers funksjon. Han sier at: "...innskrenkingen av demokratiet er en objektiv tendens hos den statsmonopolistiske kapitalismen.." (Her synes jeg å ane et brudd med Lenin, siden Lenin framholder at stamokap eksisterte som tendens allerede på 1850-1900-tallet.) M.a.o. at stamokap representerer noe nytt i historien, noe som krever en særegen strategi. Og med noe nytt i historien, mener jeg her etter den 2. verdenskrig.

I midten av 1950-åra var det "debatten", iflæ. Kasvio, mellom teoretikerne i Moskva begynte for alvor. Og med særegen strategi, mener jeg den anti-monopolistiske fronten, ikke konkret analyse av situasjonen i klassekampen for konkret handling. Den anti-monopolistiske fronten er for revisjonistpartiene en allmen strategi, et dogme - prefabrikkert og hittil f.eks. benyttet i Chile og Frankrike (valget ifjor). Den er bakgrunnen for den "historiske" samlingen mellom "kommunister" og kristelig-demokrater i Italia. Og den er bak runnen, tror jeg, for NKPs Vietnam-politikk som vår bevegelse oppsto i kamp imot. NKPs anti-monopolistiske strategi er revisjonistisk. En viktig grunn her, er forsvaret av de parlamentariske organer og "utviding" av demokratiet. Forsvaret av Stortinget under EEC-kampen var vår linje, underordna kampen mot EEC-imperialismen og som en del av denne kampen. Hos NKP er det ikke snakk om klassekamp. Ihvertfall ikke i praksis. Kampen for "demokratiet" kommer først i alle avsnitt, og arbeiderklassens lønns-kamp får tildelt tre linjer + fire om Skånlandutvalget (dessuten heter det tydeligvis ikke fri streikerett for NKP, det heter fri kampret, som mildest talt er vagt) i et program på 22 sider! Hvordan massene skal mobiliseres er ikke nevnt. Det jeg vil fram til her er at NKPs program står for en reformistisk avsporing av kampen. Arbeiderklassen skal

kreve "utvidet" demokrati, "begrense" monopolkapitalens makt og samle alle krefter i en anti-monopolistisk front som skal "utvide" demokratiet, sjølråderetten og få skapt en "likestilt" og "gjensidig" utenrikspolitikk. Sovjet er ikke lenger interessert i arbeiderklassens kamp, og derfor blir Moskva-dogmen helt uten annenmening enn svada. Og siden NKPs sjølstendighet i forhold til SU"K" er relativt liten, absorberer de denne linja fullt ut, og viser klart revisjonismens forræderi mot arbeiderklassen. De fungerer således som den sovjetiske sosialimperialismens agenter i Norge, og som et ledd i Sovjets kamp om oppdelingen av markedene.

Etter denne litt lange innledning, kan vi så komme til poenget, og hvorfor jeg steilet. Vi står på den anti-monopolistiske enhetsfrontens linje. Det spørsmålet jeg stilte meg var om vi var enige med NKPs strategi for sosialismen. (Vapna revolusjon er her en detalj i den helhetlige strategien. Vi skiller oss klart fra NKP her, i likhet med synet på parlamentet og staten. Men klasseanalysen, hovedmotsigelsen og fronten som ledd i kampen for sosialismen, dvs. grunnlaget for strategien? Og det er her overordna, fordi om dette ikke må oppfattes mekanisk. Det er sjølsagt at de griper inn i hverandre. Og det er dette som etter mitt skjønn er viktig å diskutere.)

På papiret ser det svært likt ut for meg, og det synes jeg høres merkelig ut. Er det mulig afor en kommunistisk og en revisjonistisk organisasjon å være enige på dette spørsmål var det som slo meg.

1. Er vi enige i NKPs strategiske grunnlag?
2. Bruker vi "anti-monopolistisk" i to forskjellige betydninger? Hva er i så fall forskjellen?
3. Eller ligger forskjellen på et annet plan og er programmer relativt uvesentlig?

Til det første: Dersom vi mener det, har vi altså nå adoptert den moderne revisjonismens frontstrategi. Eller er vi enige "rett og slett"?

Til det andre: Da er det nødvendig snarest med en debatt og presisering av vår linje.

Til det tredje: Går forskjellen på teori og praksis, og er det i så fall bare fraser som NKP strør om seg med?

Alment kan vi si at revisjonisme og leninisme er som ild og vann. Revisjonismen og en marxist-

leninistisk linje er uforenlige, motsigelsen mellom dem er antagolistisk. At vi skulle kunne være enig med NKP strategisk, synes for meg derfor umulig. Dersom vi er "enig" og mener vi har begått en feil bør (må) vi snarest korrigerende linje. Det er umulig at Nk NKP er enig med oss, for linja deres ble utformet før vi var en (konsolidert) bevegelse.

Dersom det dreier seg om begreper her, må vi snarest med utgangspunkt i NKPs program kritisere og gjendirve den moderne revisjonismen. Vi må da få en klar linje.

Går forskjellen mellom teori og praksis, eller dersom jeg har grepet hele problemet feil, er det forøvrigt en kurrant affære slik programmet lyder nå. Men jeg synes dette høres noe merkelig ut, fordi en riktig politisk praksis ikke er isolert fra teorien.. Praxis hos Marx er nettopp foreninga av den revolusjonære teorien og politisk, kommunistisk praksis.

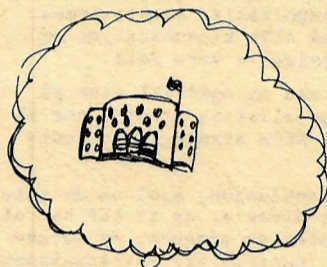
Jeg reagerte som sagt instinktivt, følelsesmessig. Bare det at begrepene var like og analysen så lik, gjorde at jeg kom helt ut av balanse og oppdagelsen kom som et sjokk. Det er viktig at dette blir en frisk og åpne debatt, hvor vi vurderer ting vitenskapelig og ikke følelsesmessig. Dette er etter mitt skjønn en så viktig debatt, at den bør diskuteres grundig. At jeg kan ha hengt meg opp i skinnmøtsigelser, utelukker jeg ikke, og det er i fall et uttrykk for et lite fast grep om teorien. Debatter er i alle fall for meg svært viktig, og jeg tror det er et brennende spørsmål for vår bevegelse.

Det kan vise seg at dette er en kamp mellom revisjonisme og leninisme. I så fall trenger vi en kulturrevolusjon.

(mj.)

Les den nye
boka om SV

fra

"NKPs drømmer"

Reis kampen mot ultravenstre!

EN KONKRET ANALYSE AV DEN KONKRETE
SITUASJONEN ER MARXISMENS VESENT-
LIGE TING, DENS LEVENDE SJEL.

Såvidt jeg kan forstå er dine
sentrale punkter:

- 1) Både AKP og NKP hevder at det er statsmonopolistisk kapitalisme. Derfor må AKPs klasseanalyse og hovedmotsigelse være feil.
- 2) I og med at også AKP står på "antimonopolistisk front", har vi adoptert NKPs strategi for sosialismen.
- 3) Din konklusjon, sjøl om du ikke sier det direkte, er at AKP har et revisjonistisk program, og følgerlig har henfalt til revisjonismen.

Kamerat MJ, dette ligner venstresektorene i KAG og KUL sin kritikk av AKP, særlig i metodene. Du griper fatt i en løse-
revet setning fra Kjersti Ericson og siterer partiprogrammet feil. (Det er ikke om småborgerskapet men småkapitalistene partiprogrammet sier at "Dette laget vil i den politiske kampen lett vakle mellom anti-monopolisme og reaksjon") Deretter siterer og beskriver du den moderne revisjonismen og mener at dette er til forveksling likt AKPs analyse og program. Dermed kan du trekke din konklusjon - AKP har henfalt til revisjonisme. Et annet viktig trekk ved din framgangsmåte er at du reduserer spørsmålene til å være teoretisk diskusjon om begreper. Ikke noe sted trekker du inn erfaringer fra klassekampen for å prøve teorien din.

Dine "kamerater(!?) til venstre for oss" i KUL går fram på liknende måte. Ved løse sitater fra AKPs program og skrifter blandet sammen med like løse sitater fra MARX og LENIN forvrenger og forkludrer de AKPs standpunkter til det ugjenkjennelige. Vi blir tillagt meninger som vi beviselig ikke har. Det hele ender opp med å karakterisere oss som Bernstein, Kautsky og den 2. internasjonales sønner i rød frakk. (Se "de tres" utmeldingsskrift - KUL) Sitatene blir altså tatt ut av sin sammenheng og satt sammen igjen i et mønster som passer deres egen forhåndsoppfatning.

Det andre viktige trekket ved dem er at de ikke analyserer virkeligheten, norsk eller utenlandsk, men henfaller til begrepsdisputt og teoretiske tankeslott som faller sammen ved sin første konfrontasjon med virkeligheten. I sin polimikk trekker de ikke inn konkrete erfaringer fra klassekampen i det hele tatt, men avviser tvert om en slik metode som trang empirisme. Kapitalisme er kapitalisme og dermed basta! (Se "Marxisme eller Revisjonisme" av KUL).

OM HOVEDMOTSIGELSEN

Jeg tror det kan være på sin plass å undersøke hva vi egentlig har sagt om hovedmotsigelsen: "På den ene siden står monopolkapitalen og dens stat, med storborgerskapet som sin faste allierte. På den andre siden finner vi arbeiderklassen i nært forbund med bønder og fiskere, og en rekke allierte." (Partiboka s.20) Dette avfeier KUL og likesinnede som tradisjonell revisjonisme (Bernstein) og hevder at hovedmotsigelsen går mellom borgerskapet og proletariatet.

La oss først se hva klassikerne sier om hvordan vi skal gå fram for å gjøre en slik analyse. Mao sier: "Hvor kommer de riktige tankene fra? Fallor de ned fra

himmelen? Nei, de kommer fra den samfunnsmessige praksis og fra den alene. De kommer fra de tre slags samfunnsmessig praksis, nemlig kampen for produksjonen, klassekampen og vitenskapelige eksperimenter." Altså må metoden være å delta i klassekampen og summere opp erfaringene derfra på bakgrunn av marxismen-leninismen. Vi får teorier, f. eks. klasseanalyse, og deretter prøver vi disse teoriene på virkeligheten. "Det er i praksis, mennesket må bevise sin tenknings sannhet, dvs. dens virkelighet og makt, dens dennesidighet." (Marx, Teser om Feuerbach) Og Mao sier i Om Praksis: "Marxister mener at menneskets sosiale praksis er det eneste kriteriet på sannheten av dets kunnskap om den ytre verden."

Allerede i SUF(m-l)s statutt er fra 1969 vil du finne kimen til vår klasseanalyse. Hvordan har vi så arbeidet for å utvikle den? Først og fremst har vi deltatt i klassekampen, og jevnvis summert opp våre erfaringer. Særlig i EEC-kampen har vi kunnet trekke ut en rekke viktige erfaringer. Gjennom grundige diskusjoner om erfaringene og av teorien er klasseanalyse blitt til.

Holder den så i praksis? La oss se litt på bondespørsmålet, siden det ser ut til at enhver venstrist med repett for seg sjøl må hevde at bondene er reaksjonære, at de som klasse aldri kan bli en forbundsfelle for proletariatet. Vi hevder jo det motsatte for 90 - 95% av bondenes vedkommende.

Hvordan har bondene stilt seg i viktige klassekampssaker? I EEC-kampen gikk de kraftig mot EEC, for sjølråderett. De var arbeiderklassens allierte, og kjempet mot monopolene, staten og imperialismen. På Toten-åsen kjemper bondene mot godseier Mathiesens annektering av deres eiendom. Og utover landet tar bondene opp kampen mot monopolkapitalen og statens strukturasjonalisering. Alt i alt, når vi ser oss om, faller KAG, KUL osv. sine teorier på sin egen virkelighetsfjernhet.

Den herskende klassen, monopolkapitalen, hvordan er så dens stilling? Vårt standpunkt er at den kontrollerer staten, og er skilt ut som egen klasse. Jeg tror oljepolitikken er et utmerket eksempel. Staten setter småsparerselskapene utenfor i oljeeventyret til fordel for monopolsammenslutningene. De små kan i høyden få lov til å fusjonere med de store. Og de store samarbeider med staten. Er ikke nettopp konsesjonene til og samarbeidet mellom Saga (Fred. Olsen m.fl.), Hydro og Statoil et eksempel på det. Og ikke nok med det, men allerede nå planlegger staten norsk imperialismen og storstilt kapitaleksport for monopolgrupperingene.

Gjennom skatte- og avgiftspolitikken overfører staten store deler av mellomborgerskapets profitt fra småkapitalistene til monopolborgerskapet. Strukturasjonaliseringa ("Hva skal Norge med skotøynndustri?" AP-pamp) skjerper motsigelsen til de mindre kapitalistene. Og var ikke nettopp monopolkapitalen - inkludert DNA/LØ toppen - spyddoden mot folket i EEC-kampen.

Disse erfaringene er oppsummert i partiprogrammet: "Utviklingen av den nye hovedmotsigelsen mellom klassene i Norge har ført til en enhetsfront mot monopolkapitalen og staten og utenlandsk imperialismen. (EEC-kampen) ... denne enhetsfronten bærer også kimen i seg til en enhetsfront mellom arbeiderklassen og deres strategisk allierte: Bønder og fiskere."

VENSTREOPPORTUNISMENS BYGGVERK

Følger KAG, KUL osv Lenins lære om at "en konkret analyse av den konkrete situasjonen er marxismens vesentlige ting, dens levende sjel."? Nei! De blar som

hensatte i Marx, Engels og Lenins skrifter. På bakgrunn av deres eldste verker, løseverne sitater og uten engang å skotte opp fra skrivebordet, koker de sammen sitt virkelighetsfjerne brygg: Hovedmotsigelsen går mellom borgerskapet og proletariatet. Og fra sine studenthybler avviser de "det virkelige abstrakte spørsmålet: "Hvem er våre venner og hvem er våre fiender?" (De tres utmeldingsskriv s. 3)

Hvor ender så disse skrivebordsrevolusjonære? Som sagt hevder KAG, KUL, KAF og Baude at bøndene er reaksjonære. KAGs Hans Ebbing går så langt at i oppsummeringa av EEC-kampen heter det: "Den objektive skillelinjen i kampen (mot EEC, vår anm.) gikk mellom to fraksjoner i borgerskapet: Storborgerskapet (monopolborgerskapet).... og småborgerskapet (særlig bønder og fiskere)..." (Materialisten 1,s.4) Hvordan kan man, i marxismens navn, hevde at bønder, fiskere og monopolborgere tilhører samme klasse? Det kan man bare gjøre med et feilaktig utgangspunkt (hovedmotsigelsen) og en feilaktig metode; ikke relatere sin teori til virkeligheten.

Baudegruppa påstår at studenter tilhører borgerskapet, evt. småborgerskapet. På denne bakgrunn er det fåfengt å drive interessekamp blandt studentene. De kan bare vinnes en for en for sosialismen. Det samme hevder KUL om bøndene, aldri kan bøndene som klasse vinnes for proletariatet.

KAG, KUL osv. sin kritikk er borgerlige skrivebordsteoretisk forvrengning av marxismen, og medfører ikke noe positivt for utviklinga av en kommunistisk analyse i det hele tatt. Men det en må lure på er hvordan du stiller deg til dem? Hvis hovedmotsigelsen vår er feil, har du ikke så mange alternativer å falle ned på. Til nå har du bare reist tvil om saken, men måten din å gjøre det på er slett

ikke tillitsvekkende. Neste gang du skriver noe krever jeg at du tar konkret standpunkt til venstresektoristenes analyse!

OM NKP OG STRATEGIEN FOR SOSIALISMEN

Det går ikke an, slik som du, å avfeie væpna revolusjon som en detalj i den helhetlige strategien. Synet på staten og revolusjonen var viktig nok til at Lenin skrev en bok om det. Og nettopp dette har vært det vesentlige spørsmål som har skilt revisjonismen fra revolusjonære i hele vårt århundre. Du farer med tull her.

Dessuten- hvis vi hadde hatt revisjonistenes analyse av fronten, deres klasseanalyse osv., hadde det heller ikke vært grunnlag for å stå på væpna revolusjon.

Men først får vi gjøre hva du unnlater, å gå tilbake til kildene, AKPs standpunkter om strategien. Med utgangspunkt i klasseanalysen peker programmet ut veien til sosialismen: "en sosialistisk revolusjon, der arbeiderklassen og andre breie lag av folket reiser seg for å styrte monopolkapitalens diktatur..." (s.25) For å kunne gjennomføre revolusjonen trengs tre våpen: partiet, en folkeher og "En enhetsfront av alle revolusjonære klasser og lag og grupper... Dens klassegrunnlag er alliansen mellom den mest konsekvente revolusjonære klassen, arbeiderklassen og andre undertrykte og utbyttede lag av folket." (s.26) Dette er vår antimonopolistiske enhetsfront.

I dagskampen ønsker vi å forene alle krefter som lar seg forene til kamp for sine interesser, mot den herskende klassens utplyndring og undertrykking. Gjennom å reise massene av arbeidere, bønder og fiskere, studenter og ungdom, kvinner osv., vil vi arbeide for å

svolte samlet folket, kjerne det i karp for at det en gang skal kunne vinne det avgjørende slaget om statsmakta. Derfor mobiliserer vi til kamp i lærerforeningene, kvinnekampen, og læreresskampen på universitetene. Bare en sammensvart og enstakfront som er hardet i kamp, kan være i stand til å knuse monopolkapitalens diktatur.

Hva sier så KKEP? Jo, de vil skape en "demokratisk allianse med en slik ideologisk og politisk styrke, at den har kraft til å gjennomføre den maktforretning som må til for å sikre en demokratisk og progressiv utvikling."

Vi vet, bl.a. fra Frankrike, at denne alliansen skal styrkes med og omfatte sosialdemokratiet; slik Rolf Dahl og L. mol) og vi har sett hvordan denne alliansen spilte fallit i Chile. Hvorfor? Jo, fordi de gikk fram på følgende vis:

- 1) En slik bred allianse skal dannes og vinne et parlamentsvalg.
 - 2) Den skal danne en anti-monopolistisk revolusjon og mann for mann utmanøvrere monopolborgerskapet og dets lakeier fra sine ledende stillinger.
 - 3) Derigjennom sikre en demokratisk og progressiv utvikling for å vokse inn i sosialismen (Se f.eks.: Pål Steiran i KKn. 15 - 17/1973)
- Dette er KKEPs antimonopolisme! Hver er likh ten med vår enhetsfront? Ikke en gang navnet er jo likt.

Nok en gang skal vi vende oss til partiprogrammet for å se hva vi sier om denslags. På s. 25 står å lese: "Ikke noe sted i verden har parlamentariske valg innført sosialisme." Vi avgrenser oss altså klart mot den parlamentariske "Ministersosialisme".

Det må tilslutt være grunnlag for å spørre deg:

- 1) Er vår antimonopolistiske enhetsfrontstrategi feil slik den står i i partiprogrammet? Konkrete eksempler takk!
- 2) Kerner du fremdeles at væpna revolusjon er en detalj? I så fall, hva skulle da være det viktigste skille mellom revolusjonister og revolusjonære?

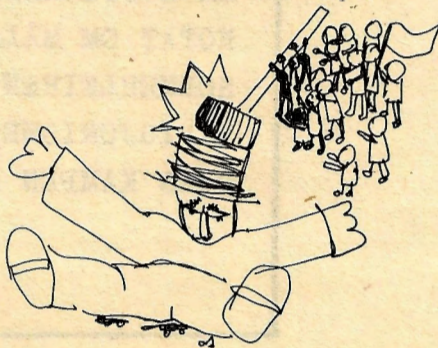
- 3) Hvordan stiller du deg til KUL og KAG sine teorier og praksis? Mener du de har noe å tilføre oss, og evtl. hva?

- mob -

Vi vil komme tilbake til denne debatten i neste nummer, med et svarinnlegg fra mj. red.

.... eller revolusjon?

INNHold:

LEDER.....	s 2
STØTT LÆRERSTUDENTENES KAMP.....	s 3
OM NSU:.....	s 6
HVA MÅ GJØRES.....	s 8
GI EN DAG - AKSJON I NKS.....	s 11
OM STUDIEARBEIDET.....	s 13
NOTAT OM MÅLARBEIDET.....	s 17
SOMMERLEIREN - MELD DERE PÅ.....	s 22
REVISJONISME/LENINISME.....	s 23
REIS KAMPEN MOT ULTRAVERNSTRE.....	s 28